

• Bourací brigáda – na louce zbyly jenom budovy, jinak všechny stany, trubky, lopaty, hrnce, meruny, obvazy a další věci odjely do vesnice, kde na nás počkají do června příštího roku.

září

• Forhendy a bekhendy, Loukaři uspořádali tenisový turnaj ve Slivenci.
• V Kadově jsme poděkovali za vstřícnost prací. Zvelebovali jsme hasičskou nádrž, vysazovali jsme stromky a dělali polici v hasičárně. Taký jsme si připomněli sto let od vypuknutí první světové války.

říjen

• Takový hravý výlet. Nejdřív na hřišti, pak na zombíky, pak celodenní řádění v Mirakulu s trampolínou a obřími houpačkami, posléze vybíjená, fotbal, noční hra, smlouvání v městečku.

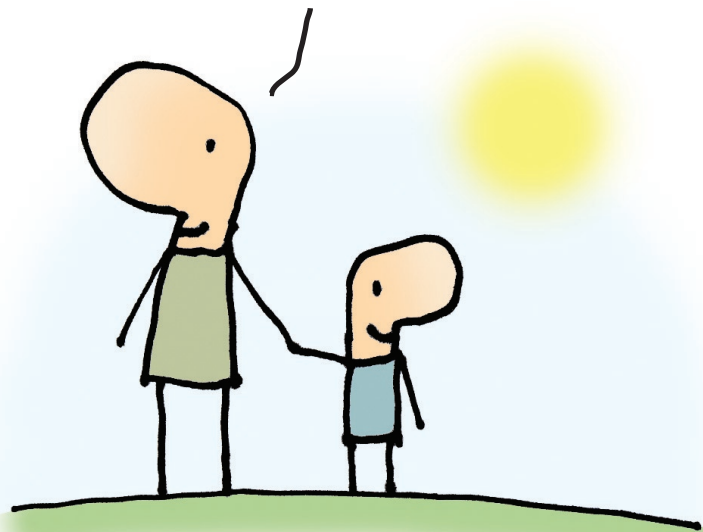
listopad

• Loukařská Kronika oslavila s vedoucími své 14. narozeniny a povedlo se jí to. Ohrožoval nás pan Špatnej vtíp, ale díky dobrým vtípům jsme ho zahnali. Po boji.
• Díky návštěvě železničního muzea v Lužné už víme, že se jedné lokomotivě říká Bardotka. A taky jsme odhalili, že Kounovské řady byly původně pravěkým ústředním nádražím obsluhovaným zapřaženými čínskými mini-mamuty! Zní to všelijak, ale je to vážně tak.
• Člověk musí jíst. Vedoucí proto uspořádali tradiční zabíjačku.

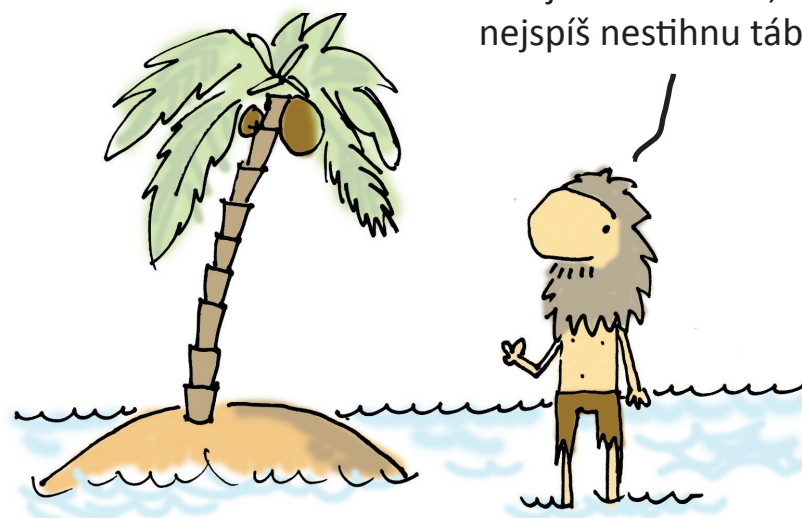
prosinec

• Mikuláš byl v kavárně. Promítání, dárečky, hry, koledy. A tenhle Šum. Vtipuplný.

Fakt, neboj, Vágnera se nemusíš vůbec obávat...

Nejvíc mi vadí to, že nejspíš nestihnu tábor.

TÁBOROVÝ ŠUM

ŠESTNÁCTÉ VYDÁNÍ

sobota 6. prosince 2014

ZDARMA

Jak ti je?

Jestli fakt bude ta Slepá stezka, tak hodně blbě!

A tenhle loukařský vtíp znáte?

Šumů je s tímto už šestnáct. Všechny se snažily být vtipné, některým se to povedlo, dalším snad taky, jiným možná míň. Jenže tenhle poslední prostě vtipný je, protože je plný vtípů. Nejde ovšem o vtípy ledasjaké, jedná se totiž o vtípy loukařské. Proč?

To proto, že jsme jednou takhle seděli, loukařští vedoucí, a zjistili jsme vcelku pochopitelnou věc – že některé situace, žerty či průpovídky jsou k potrhání, jenže jenom pro nás.

Kdo neviděl a nezažil, nepochopí a nezasměje se. Co je třeba směšného na tom, že nějaké dítě leží, u něj policajt a lékař, a baví se o nějakých Kšeftařích? No a přece to je fór, protože kdo někdy pořádně běhal na Kšeftařích, ví, o čem je řeč. Že se někdo neřehtá? Tak to flákal a málo běhal!

Pro cizáka asi taky nebude k popukání představa mimozemšťanů, kteří se chtějí vyhnout Kadovu, protože by museli běhat osmitisícovky.

Milí rodičové, pokud budete tento pravidelný magazín číst, týká se to zčásti i vás. Některé vtípy nepochopíte.

Tak se holt svých dětí zeptáte.

Na každý pád jsme si řekli, že pár takových anekdot vymyslíme. Tak jsme něco nakreslili, přidali k tomu několik slov a bylo to – tyhle vtípy tvoří hlavní část letošního Šumu. Je sice v pořadí šestnáctý, s nultým číslem dokonce sedmnáctý, ale svým způsobem zároveň první – poprvé tu obrázky převažují nad texty. Takový Šum Speciál.

Ale na písmenka taky dojde. Hlavně si tu přečtete rozhovor s našimi dvěma táborovými řidiči, Mírou a Mařenou. Třeba o tom, čeho se bojí při vydávání pošty nebo co nejdivnějšího kdy kupovali.

Krom toho v něm naleznete taktéž připomenutí tohoto loukařského roku. Všechny akce, výlety, ale i jubilea nebo svatby.

Těch akcí a výletů jsme podnikli nakonec čtrnáct – od jednodenních po třítydenní tábory. Celkem jsme připravili pro děti program na 78 dní.

Snad vás to bavilo. A snad vás bude bavit i tenhle Šum.

LOUKAŘŮV ROK

leden

- Vedoucí přivítali nový rok v Horním Polubném v Jizerských horách. Běžky, florbal, zpěv, spánek.
- Poprvé s dětmi v cizině. Když teda nepočítáme Slovensko. Vydali jsme se na výlet do Německa, kde jsme navštívili hradní pevnost Königstein a útulné městečko Bad Schandau.

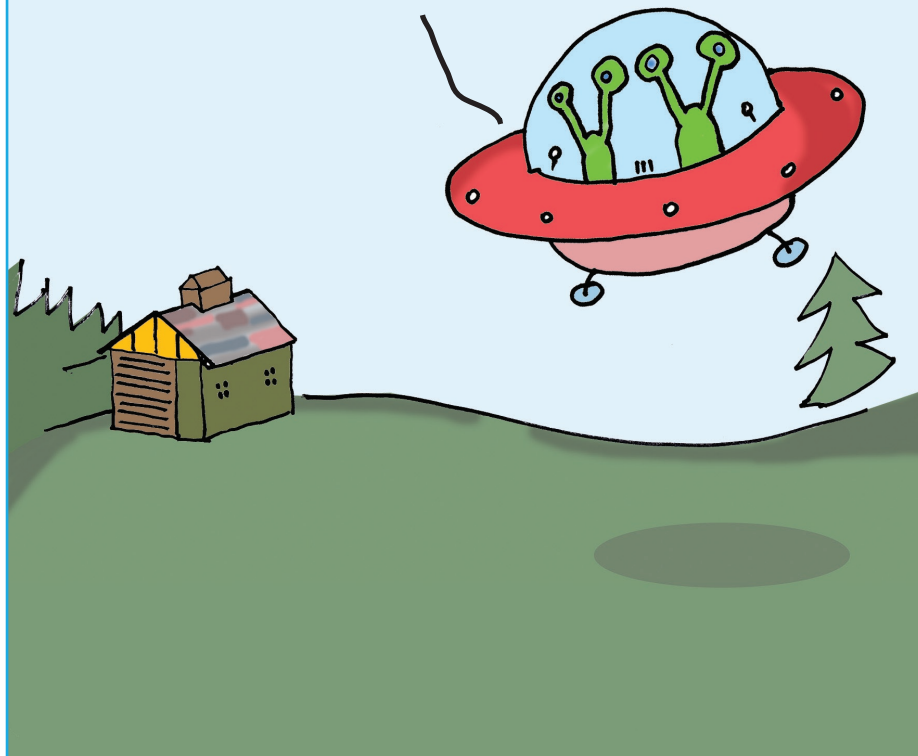

- Hned 65 Loukařů a jejich kamarádů a možná ještě víc se vydalo bruslit a hrát hokej na vršovický zimní stadion. Piruety a góly i zákroky a taky modřiny.

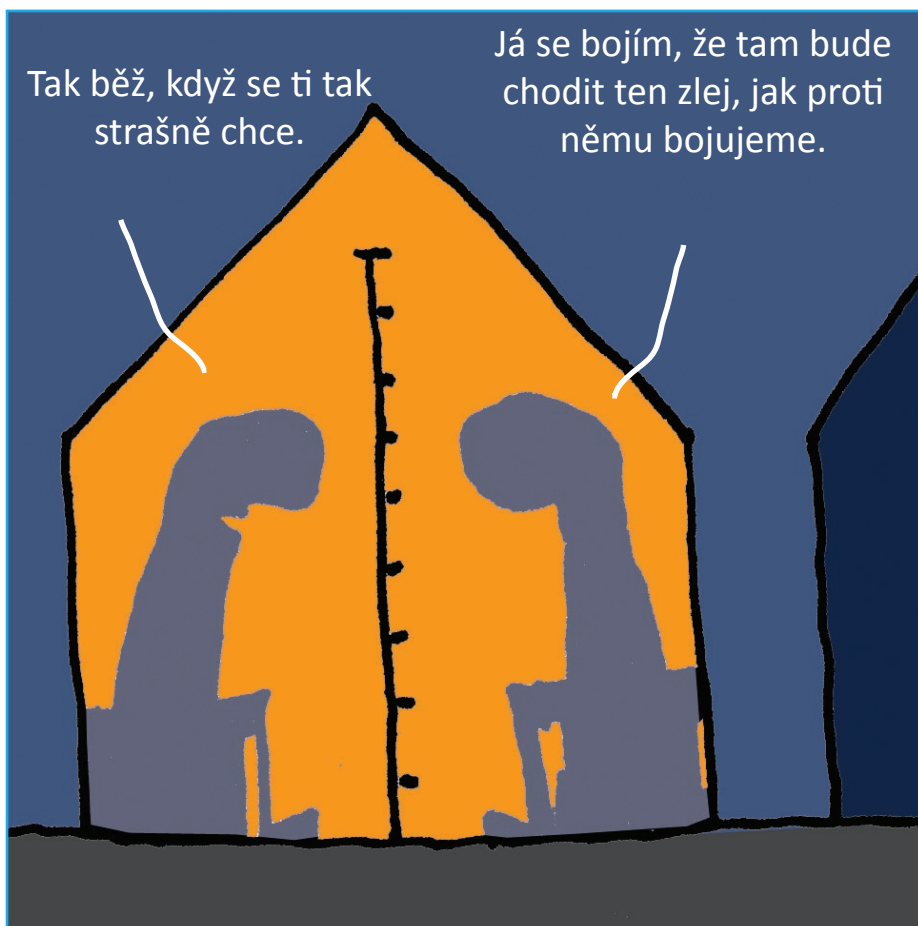
- Vedoucí zahájili svůj asi 15. florbalový rok. Zase hrají tradičně Starý versus Mladý.
- Štollík, Lenka a Sudži oslavili třicáté narozeniny.

Radši přistaneme jinde, jo? Minule jsem se tu náhodou stavil a hned jsem musel hledat nějaký osmiticícovky nebo co to bylo.

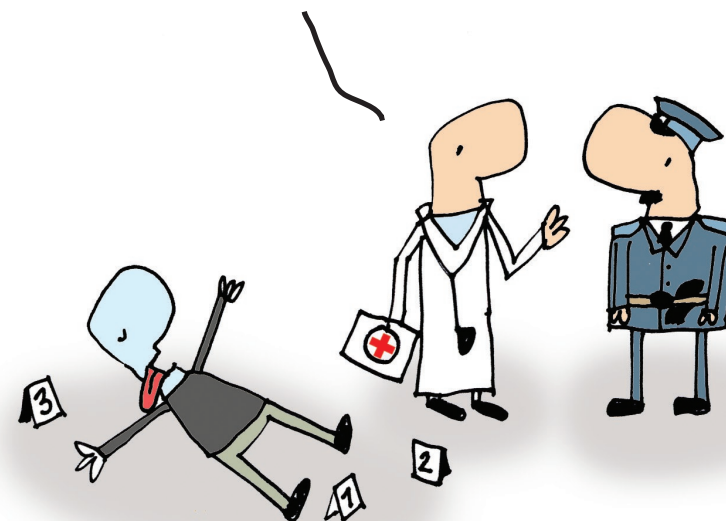

Tak běž, když se ti tak strašně chce.

Já se bojím, že tam bude chodit ten zlej, jak proti němu bojujeme.

On žije, je v pořádku. Jenom právě doběhl Kšeftaře.

Zase máme hlídku.
Kam si dneska lehnem?

- Na kolech jsme naposledy potkali Pajdu, se kterým jsme se vídali od loňského Chvojí. Zjistili jsme, že ti Srnci, po nichž jsme pátrali, jsou naši staří kamarádi, kteří kdysi zakládali loukařské tábory. A že ještě žijí a pořád jezdí na vandry.
- Druhá brigáda. Stavěli jsme. Zlehka.

červen

- Další voda, tentokrát Lužnice. Všichni jsme ji sjeli.

- Stavěcí brigáda. Tábor přivést, stany postavit, vodu zapojit, kamna zasadit, kuchyň zprovoznit a všechno vyladit. Za týden přijedou děti.

červenec

- Tábor a tábor. Nejdřív jsme na prvním běhu bojovali proti lenosti, na druhém pak s medúzou Žahourou, která nám připomínala nacistu Heydricha. Byly to lité boje, a tak jsme rádi, že se nikomu nic vážného nestalo. Historii obou táborů naleznete na stránkách www.loukari.cz v záložce Tábory a akce.
- Narodila se malá Anička Reinišová. Její máma Skočka s námi už sice moc nejedí, ale furt je naše.
- Narodil se Matouš Fiala. Aha, tak proto se ta Madla vdávala.

srpen

- Úplně malé děti a jejich rodiče se potkali na táboře s krtečkem! Měl tam tu svou hromádku a bylo mu s námi dobře.
- Milka Solský a Marruška do toho taky praštili, jsou svoji.

Poštu raději rozdáváme z auta, svěřují se táboroví řidiči

*V táboře pobývají nejmní ze všech, ale jsou skoro nejdůležitější. Řidiči. Bez nich bychom neměli co jíst ani co pít a vůbec by nám leccos chybělo. Šum proto zajímalo, co **Míru a Mařenu** nejvíc baví, co jim vadí nebo koho se bojí.*

Jak vám je, když jste sami takhle daleko od tábora?

Míra: Ahoj Šume. Zodpovědně. Stále myslím na to, co vše mám udělat, koupit, domluvit.

Mařena: Většinou řeším, co a kde musím zařídit, kam a kdy zajet, aby mi nezavřeli. Musím se tedy soustředit a není čas myslet na podobné záležitosti. Ale je pravda, že když někde čekám, tak mi bývá trochu smutno. O to víc se pak těším zpět do tábora.

Co vás na řidičování nejvíc baví?

Míra: Překvapím tě, ale řízení. Mám to opravdu rád.

Mařena: Nákupy v Lidlu. Vždyť kolik z vás v životě nakupovalo do více než jednoho nákupního košíku? Běžně se mi stává, že ani tři vozíky nestačí. Pak je vtipné pozorovat nechápavé pohledy ostatních lidí.

Na co se nejvíc těšíte, když se vrátíte do tábora?

Míra: Na to, že si sednu, třeba v Alhambře, a celý žíznlivý se konečně v klidu napiju. Občas se těším na děti.

Mařena: Na Kosu. Vždy má radost, že jsem všechno přivezl.

Jak často něco zapomenete koupit?

Míra: Maximálně jednou za deset let!!!

Mařena: Minimálně. Bývají to věci, které považuji za nedůležité.

Zapomněli jste si někdy peníze?

Míra: Ne, jelikož v Blatné je dost bankomatů.

Mařena: Pokud jedu cizím autem, tak klíče a peníze občas zapomenou. Ale vždy na to přijdu nejpozději v Kadově.

Kdy vás nejvíc štválo, že jste se museli vrátit?

Míra: Záleží kam, jestli do tábora či Blatné. Do Blatné se nerad vracím, znamená to, že jsem něco zapomněl koupit. Do tábora se vždycky rád vracím.

Mařena: Když po dlouhém nákupu přijedu do tábora, vyložíme nákup a některý vedoucí si vzpomene, že nutně něco potřebuje koupit a potřebuje to hned. Naštěstí se to nestává často.

Co ta cesta z Kadova k nám – jak se vám na ní jezdí?

Míra: Pomalu, zasloužila by si lepší povrch. I když je pravdou, že jsme ji už hodně opravili. Je to lepší, než když jsme začali jezdit do Kadova.

Mařena: Skvěle, znám téměř každou díru a kámen.

Řídili jste už někdy lepší auto, než je táborový favorit?

Míra: Na táboře NE.

Mařena: Jednou nebo dvakrát.

Kamarádíte se s prodavačkami a prodavači v Blatné, kam jezdíte nejčastěji nakupovat?

Míra: Ano, je to důležité. A navíc jsou tam všichni v pohodě. Nejraději jezdím asi do masny a drůbeže...

Mařena: Jistě. Všichni jsou hodní a ochotní. Jinde by se od nich mohli učit, jak jednat se zákazníky.

Znájí tam Loukaře?

Míra: Za těch dvanáct let by bylo divné, aby neznali. S některými si i tykám.

Mařena: Nevím. Mě znají a vědí, že

jsem z tábora v Kadově. To stačí.

Co si o nás povídají?

Míra: To bohužel nevím. Ale řekl bych, že jen to nejlepší. Máme tam opravdu dobré vztahy.

Mařena: Zeptejte se jich. Asi se těší, že jim vzroste zisk.

U koho nejraději nakupujete?

Míra: Jak už jsem říkal, masna a drůbež. Je tam hezky, chladno a mají tam krásné maso...

Mařena: V masně a Lidlu.

Jakou nejkurioznější věc jste pro tábor nakupovali?

Míra: Bylo toho hodně, ale asi

holubice. Což ne v každém krámě mají, ale nakonec i je jsem sehnal.

Mařena: Něco pro Zagála, to je náš machr přes technické věci. On mi napíše, co potřebuje, já to prodáváče

Mařena: Při hře Masakr at Kadov jsem zjistil, že hodně dětí má i hodně síly.

Od té doby, když ke mně běží větší počet dětí, se trochu bojím. Řeším to rozdáváním pošty zpoza kuchyňského pultu, nebo u auta, kam se případně můžu schovat.

Jak dlouho jste maximálně byli pryč z tábora?

Míra: I celý den, dokonce párkrát i přes půlnoc. To když jsem byl s nějakým úrazem v Písku na pohotovosti.

Mařena: 5hodin 32minut

Měli jste nějakou nehodu nebo závalu na autě?

Míra: Lhal bych, kdybych řekl ne. Ale Farnošt je skvělé auto, takže ho nebudu pomlouvat.

Mařena: Jednou se mi podařilo srazit poštovní schránku, která je v Blatné před masnou. Co se týče závad, tak píchla pneumatika, utržený výfuk, rozbitý alternátor, brzdy, které pořád brzdily, pokud auto bylo příliš naložené. Z těch posledních jsou to dveře, co se neotvírají, a kufr, který se sám zavírá. Je to pestrá směsice.

Mařena

- vlastním jménem **Marek Rachač**
- s Loukaři na tábor jezdí od dětských let
- poprvé byl v roce 2000, od roku 2009 je členem vedoucovské party
- v roce 2011 začal svědomitě plnit funkci táborového řidiče
- rád rybaří a zajímá se o sportovní kynologii
- miluje lívance se žahourem

Míra

- vlastním jménem **Miroslav Jakš**
- jezdí na loukařské tábory už od roku 1995, nejprve jako dítě, později jako vedoucí a řidič
- je manuálně velmi zručný a hodně toho ví, nebojí se o své zkušenosti podělit s kamarády
- má slabost pro lakros, dobré jídlo a zrzky

- Odevzdali jsme daňové přiznání. Nezamlčeli jsme nic.
- Letadlu je čtyřicet. Jsou i starší letadla, třeba z první světové, ale tohle je ta naše Letadlo.
- Madla Krčmářová je Fialová. Není jí zima, jen se vdala.

duben

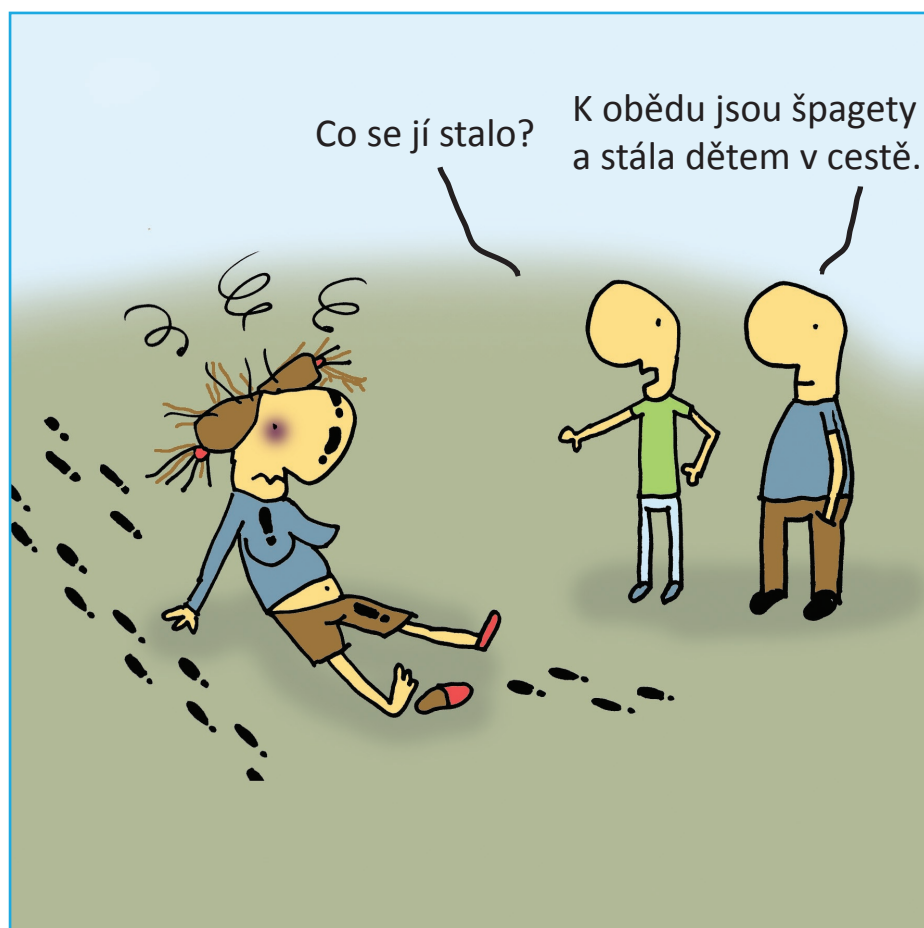
- Loukařský babyboom. Hned 1. dubna se Leňy narodila Maruška Štollíková, 4. brzy ráno Majdě malá Amálka Jakopesová a 27. Opně Ferda Brouků. Všichni řádně přivítání.
- Migdal Bavel zní tajemně, ale je to Babylonská věž. Tak se jmenovala akce, a proto jsme vyrazili do Liberce, kde je aquapark Babylon a tak IQ park. Vyšlo nám z toho, že umíme plavat a jsme inteligentní.

- Posledního dubna jsme vyjeli na první brigádu do Kadova. Tábořiště jsme našli v dobrém stavu, něco jsme opravili, umyli, vyčistili, zbourali, znovu postavili. Ale spíš jenom drobné věci.

květen

- Potkali jsme kola a ryby. Teda rybu. Jeli jsme na cyklovýlet do Vranova k rybníku našeho kamaráda. Přes den jsme v dešti jezdili na kole, pak chytali ryby. Nakonec jsme vytáhli jednu štiky a chutnala.

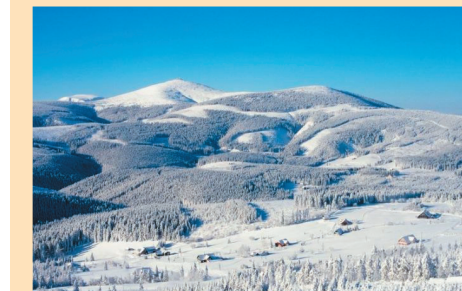

Terezko, seber ten papírek, prosím.

únor

- Normálně to je Špindlerův mlýn, ale v únoru mu málem říkali Ksindlerův. To proto, že pan Ksindler si dělal jisté nároky. Naštěstí jsme tam byli na týdenním lyžáku my a ve spolupráci s Krakonošem jsme vybojovali zachování stávajícího názvu. Krakonoš je docela prima.

březen

- Za kulturou aneb Do ulic a do divadla! Nejdřív jsme zkoumali pražská domovní znamení a pak jsme se podívali do divadla Minor na představení Můj atlas světa. Někteří z nás se dokonce dostali i na podium, kde se zúčastnili slavného karnevalu v Rio de Janeiru.

- Do Strážného jsme nakonec nejeli, protože se přihlásilo málo dětí. Ale bylo by to tam moc hezký.
- Koncem měsíce vedoucí zase přivítali Jaro. Povedlo se nám to v penzionu Skalka v Jizerských horách.